

Laura
Kneidl

Nezapomeň
na nás

ROMÁN

Nezapomeň
na nás

Milé čtenářky, milí čtenáři,
tato kniha obsahuje pasáže, které ve vás mohou vyvolat
nepříjemné pocity. (Jejich výčet může obsahovat spoiler.)

Jedná se o zmínky alkoholismu, vyrovnávání se se ztrátou
blízké osoby, sebevraždy, depresivních stavů.

Prosím, čtěte tuto knihu, jen pokud se na to cítíte.
Přeji vám co nejlepší čtenářský zážitek.

Vaše Laura

Copyright © 2023 by Bastei Lübbe AG, Köln

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Hana Chyzy, 2024

Cover © ZERO Werbeagentur GmbH, 2024

© DOBROVSKÝ s. r. o., 2024

ISBN 978-80-277-5078-8 (pdf)

Nezapomeň na nás

Laura
Kneidl

přeložila Hana Chyzy

Pro Jinu Mahsa Amini

Playlist

Harry Styles – *As It Was*
Tom Walker – *Leave a Light On*
Sigrid & Bring Me The Horizon – *Bad Life*
Winona Oak – *He Don't Love Me*
Sleep Token – *Jaws*
Halsey – *Sorry*
Florence + The Machine – *Stand By Me*
BANKS – *Contaminated*
Highly Suspect – *16*
Sofia Karlberg – *Crazy In Love*
Bring Me The Horizon – *Can You Feel My Heart*
Bad Omens – *Just Pretend*
Matt Maeson – *Put It On Me*
Avril Lavigne – *Sk8er Boi*
blink-182 – *Always*
Jessie Ware – *Hearts*
Loathe feat. Sleep Token – *Is It Really You?*
Paula Hartmann feat. Casper – *Kein Happy End*

1. kapitola

To zvládneš!

Tato dvě krátká slova mě provázela od chvíle, kdy jsem se ráno probudila dřív, než mi zazvonil budík. Většinou jsem tlačítko pro opakované buzení mačkala tolikrát, kolikrát to jenom šlo, abych zůstala v posteli co nejdéle, ale dnes ne. Probudila jsem se už půl hodiny před tím, než by se pronikavému zvonění podařilo vytrhnout mě ze sladkého spánku, protože jsem byla nervózní z jedné z nejdůležitějších schůzek v mém životě, která mě čekala. Právě na tento den jsem se připravovala několik posledních týdnů, ne-li měsíců.

Všechno to začalo nápadem, který se zpočátku zdál příliš velký, než aby se stal skutečností, tedy dokud jsem o něm neřekla Sage a Lucovi. Oba mě podpořili a povzbudili, abych se do svého plánu pustila. To jsem také udělala. A tak jsem seděla tady. Na židli před kanceláří ředitelky univerzity v Melview a čekala na naši schůzku.

Pohled mi utkvěl na nástěnných hodinách nad dveřmi do kanceláře.

Za pět minut deset.

Ještě pět minut.

To zvládneš!

Prsty jsem pevně sevřela obě složky ve svých rukou. Ale když se ozvalo křupnutí plastu, ihned jsem sevření povolila. Do těchto složek jsem vložila celé své dosavadní vědění, svou vůli a své srdce, všechno úhledně naformátované, vytištěné

a zasunuté do průhledných fólií. Opatrně jsem je položila na prázdné místo vedle sebe a zamžourala směrem ke dveřím do kanceláře, vedle nichž na stěně visela pozlacená cedule s nápisem:

RNDr. Sophia Richmondová. Ředitelka

Richmondová už léta sama neučila, protože se její povinnosti na MVU mezitím staly čistě politickými. Škoda, že jsem nikdy neměla možnost zažít ji na přednášce. Protože stejně jako já i ona pocházela z oboru fyziky. Už v prvním semestru jsem si udělala čas na to, abych si přečetla její doktorskou práci týkající se oblasti duality částic a vlnění, i když jsem z ní tehdy nerozuměla skoro ani slovu.

Vstala jsem a přešla k automatu na vodu, který stál v rohu čekárny. Sekretářka krátce vzhlédla od monitoru, a hned nato pokračovala ve své práci. Vypadala vystresovaně. Teď na konci srpna měla nejspíš plné ruce práce s vyřizováním posledních naléhavých žádostí před začátkem nového semestru v příštím týdnu.

Z držáku u automatu jsem si vzala jeden z papírových kelímků a do poloviny ho naplnila. Pocit sucha v krku však nezmizel a nejspíš zůstane, dokud z ředitelčiny kanceláře zase nevyjdu ven.

To zvládneš!

Chladnými prsty jsem si nervózně odhrnula vlasy z tváře, když mi v kapse zavibroval telefon. Vytáhla jsem ho a objevila novou zprávu od Aarona ze skupiny. To, co začalo jako plánování našeho společného herního večera, se změnilo ve skupinový chat, kde jsme si se Sage, Lucou, Connorem, Aaronem a Gavinem psali. Chat jsme hodně využívali hlavně o prázdninách, protože jsme se neviděli tak často jako během semestru. Jediný, kdo sem nepsal pravidelně, byl Gavin.

Aaron: Za chvíli to začne! 🤪

Sage: Hodně štěstí!

Connor: To zvládneš!

Luca: Jasně že to zvládne!

Já: Díky vám, lidi! ❤️

Sage: Jsi hodně nervózní?

Já: A jak. Moje...

Nestihla jsem ani napsat Sage, jak moc se mi třesou prsty, protože v tu chvíli se otevřely dveře do kanceláře ředitelky Richmondové. Tělem mi projel adrenalin a na rukou mi vstaly chloupky, když jsem se otočila k vedoucí naší univerzity.

Richmondovou jsem viděla už hodněkrát, jak se prochází po kampusu nebo mluví na různých akcích, ale nikdy jsem se s ní nesetkala tváří v tvář. Byla to impozantní žena s charismatem, které nevyžadovalo nic menšího než absolutní respekt. Ovšem nepůsobila nijak tvrdě a bezohledně, spíš inteligentně a bystře, jako by nás všechny svou myslí a svým věděním převyšovala.

„Dobré ráno, slečno Gibsonová,“ pozdravila mě Richmondová s úsměvem, který jí kolem očí za černými brýlemi vykouznil jemné vrásky. Tmavé blond vlasy si sepnula do drdolu, z něhož se uvolnilo několik pramínků. „Pojďte dál.“

Polkla jsem, ale v krku mi docela vyschlo i přesto, že jsem se právě napila, a strachy jsem ze sebe skoro nedokázala vypustit ani slovo. Hodila jsem papírový kelímek do koše a strčila si telefon zpátky do kapsy. Napřímila jsem se a zvedla svou tašku z podlahy, složky ze židle a následovala Richmondovou do kanceláře, která vyzařovala stejnou elegantní úctu jako sama ředitelka.

Světle vymalované stěny lemovaly tmavé regály s knihami, které patřily univerzitě pravděpodobně už po celá desetiletí. Spodní řady regálů byly zaplněné složkami, horní

řady starými knihami s popraskanou koženou vazbou. Stěny zdobila četná vyznamenání, která Richmondová obdržela. Ústředním prvkem místnosti byl však těžký psací stůl ze stejného tmavého dřeva jako regály. Za ním stálo hnědé kožené kancelářské křeslo, do kterého se nyní ředitelka Richmondová posadila, a před ním další dvě křesla. Kancelář by působila ponurým a tísnivým dojmem, nebýt spousty rostlin, které místnost zdobily, a také velkých tabulkových oken, která zalévala kancelář světlem a poskytovala krásný výhled na celý kampus.

Ředitelka ukázala na jedno z křesel. „Posaďte se.“

Zavřela jsem za sebou dveře a poslechla ji. Srdce mi bušilo tak silně, až to skoro bolelo. Když jsem se podívala do ředitelčiných světle hnědých očí, musela jsem se napomenout, abych konečně otevřela pusu, protože můj nápad se sám od sebe nepředstaví.

To zvládneš!

Zhluboka jsem se nadechla...

„Děkuji, že jste si na mě dnes udělala čas,“ řekla jsem a žasla, jak pevně můj hlas zní. Čekala jsem, že se mi bude třást stejně jako ruce, ale mluvila jsem jasně a srozumitelně. „Jak už jsem vám popsala ve mém e-mailu, ráda bych vás seznámila s nápadem, z něhož mohou profitovat nejen studenti, ale i univerzita sama, myslím tím její image, protože v celé Nevadě podobný projekt zatím neexistuje.“

Ředitelka Richmondová neřekla nic, ale zaujatě povytáhla obočí, což jsem pochopila jako znamení, že mám pokračovat ve své prezentaci.

„Jde o projekt, který jsem nazvala ‚Studenti pomáhají studentům‘, zkráceně SPS.“

Podala jsem Richmondové jednu ze dvou složek. Ta druhá byla pro mě, jako tahák, který mi měl pomoci při prezentaci, i když jsem pochybovala, že ho vůbec upotřebím, protože jsem

svůj projev znala nazpaměť. Nacvičovala jsem si ho nejméně dvacetkrát, buď před Lucou a Sage, nebo před zrcadlem.

„Stručně řečeno, SPS je charitativní organizace založená na dárcovství, jejímž cílem je podporovat studenty s finančními problémy, ulevit jim finančně, ale i psychicky. Protože vám zcela jistě nemusím vysvětlovat, jak obrovská psychická zátěž je, když nevíte, z čeho zaplatit nájem, jídlo, oblečení nebo knihy na studium,“ vysvětlovala jsem.

Na tuto myšlenku mě přivedla moje nejlepší kamarádka Sage. Před necelým rokem přijela z Maine do Nevady se svým VW a jen s několika dolary v kapse, aby unikla svému násilnickému otčímovi. Byla na všechno úplně sama, protože kvůli své úzkostné poruše neměla dost dobré známky na to, aby získala stipendium. A naším už tak dost křehkým systémem proklouzla i jinak.

Přespávala v autě na parkovišti kampusu, tajně se sprchovala v kolejních umývárkách a živila se sendviči z automatu. Občas nevěděla, jak v příštím týdnu vyjde s penězi, dokud nedovolila mně a Lucovi, abychom jí pomohli. A stejně jako jí bylo i spoustě dalších studentů, protože ne vždy měli možnost si *prostě* najít práci. Ne každý byl schopný vykonávat jakoukoliv práci nebo skloubit práci se studiem. Už tak bylo v Melvieu víc studentů než pracovních míst. Obzvláště špatné to bylo v zimních měsících, kdy cestovní ruch u jezera Tahoe utichl; během chladných měsíců pak mnozí ze studentů o práci přišli.

„Projekt SPS by chudým studentům poskytl přístup k jídlu a věcem denní potřeby, jako jsou například sprchový gel, zubní pasta a oblečení,“ pokračovala jsem a cítila, jak se mi postupně zklidňuje tep, protože jsem slova nejen důvěrně znala, ale věřila jsem ve svůj projekt každým kousíčkem svého těla.

„A kdo má sprchový gel, zubní pastu a oblečení poskytnout?“ zeptala se Richmondová.

„Prosím, nalistujte si stranu pět, kde o tom píšu,“ řekla jsem a otevřela svou vlastní složku, i když jsem odrážky s klíčovými body, které jsem si poznamenala, vlastně nepotřebovala. „Jak už jsem řekla, SPS má fungovat na bázi darů. Po celém kampusu a v jeho okolí by mohly být umístěny skříně, kam by lidé odevzdávali své dary, ale projekt SPS jsou ochotni podpořit i místní obchody. Seznam, který před sebou vidíte, je samozřejmě jenom začátek, v případě realizace bychom potřebovali získat další partnery, ale second hand na Greenrose Street je ochoten darovat oblečení, které se v obchodě neprodává, a majitel supermarketu na Mainroad také souhlasil s darováním potravin.“

Ředitelka Richmondová studovala pořád ještě stručný seznam partnerů. S majiteli obchodů jsem mluvila sama. Ne všechny z nich můj nápad přesvědčil a jen někteří mi hned přislíbili podporu. Většina z nich však byla otevřená a požádala mě, abych se vrátila, jakmile budou plány konkrétnější a projekt schválen.

„Zajímavý návrh,“ zamumlala Richmondová.

Stiskla jsem rty, abych potlačila úsměv. Na nějakou radost bylo ještě příliš brzy. To, že projekt působil na první dojem přesvědčivě, ještě neznamenal, že budou přesvědčivé i konkrétní prvky projektu.

Během následující půlhodiny jsem Richmondovou provedla celým svým portfoliem. Řekla jsem jí, jaké prostředky by mi MVU musela poskytnout na realizaci projektu a jak hodlám navržený systém zabezpečit před zneužitím.

Ředitelka Richmondová mi pozorně naslouchala. Občas kladla otázky a já jsem byla nesmírně pyšná na to, že jsem na všechny dokázala odpovědět. Po nějaké chvíli se zdálo, že i ona si uvědomila, kolik času jsem přípravě svojí prezentace věnovala. Protože v určitém okamžiku každou její otázku doprovázel úsměv a věta „ale na to už jste určitě myslela“,

což moji hrdost ještě zesílilo a ukázalo mi, že se všechna ta práce vyplatila.

Během semestrálních prázdnin jsem se na dlouhé hodiny nořila do vlastní rešerše, často dlouho do noci četla články a sledovala videa o tom, jak založit charitativní spolek, co je třeba zvážít a na co si dát pozor. Zpočátku se mi všeho zdálo až příliš, ale postupem času jsem v sobě změt informací zpracovala a uspořádala a s každým dalším dnem mi tato původně zatvrzelá představa přirůstala stále víc a víc k srdci.

„Navrhuji, aby studentům, kteří se do projektu přihlásí jako dobrovolníci, byla tato jejich činnost zohledněna v posudku. A ještě lepší by bylo odměnit je kredity navíc, jakmile dosáhnou určitého počtu hodin za semestr,“ zakončila jsem svůj přednes. Nejraději bych si byla oddechla, ale na to bylo pořád ještě příliš brzy, protože teď následovala nejobávanější část mé prezentace: vyjádření ředitelky Richmondové.

S očekáváním jsem se podívala na ředitelku a napětím ani nedýchala, abych nezmeškala nic z toho, co se chystala říct. Rozrušením se mi zrychlil tep a uvažovala jsem nad tím, jak bych měla zareagovat, kdyby mi řekla, že můj návrh nemá hlavu ani patu. Ačkoli jsem si po celou dobu tam někde uvnitř uvědomovala, že by mě mohla Richmondová odmítnout, nikdy jsem se neodvážila konkrétně přemýšlet o tom, jak bych v takovém případě reagovala... až do teď. Moje mysl si opravdu nemohla vybrat lepší okamžik.

„Je vidět, že jste si všechno důkladně promyslela,“ řekla Richmondová a mně se zdálo, že v jejím hlase slyším něco jako uznání. Zavřela složku a opřela se o opěradlo svého křesla. „Udělala jste na mě dojem a přála bych si, aby si z vás někteří naši studenti vzali příklad. Toto je přesně ten druh iniciativy a nadšení, kterého si na MVU ceníme.“

„Děkuji.“

Richmondová se usmála. Byl to upřímný úsměv, nikoliv úsměv typu „bohužel vám musím říct že“, což mě poněkud uklidnilo. „Několik bodů ve vaší koncepci bude třeba ještě přepracovat. Například finanční situaci studentů musí prověřit zaměstnanec MVU, protože tak citlivé údaje nesmíme nikomu sdělovat, ale to jsou jen drobnosti. Mě jste svým návrhem přesvědčila, slečno Gibsonová. Ráda bych váš nápad představila komisi, která se skládá z vyučujících, absolventů a dalších osob, které na MVU disponují rozhodovací pravomocí. Pokud většina členů váš projekt schválí, budete ho moct začít realizovat ještě v tomto semestru.“

Teď už jsem úsměv zadržet nedokázala. „Opravdu?“

Richmondová přikývla. „Opravdu. Odvedla jste skvělou práci.“

„Děkuji,“ řekla jsem znovu. Nejraději bych byla radostí vyskočila, ale ovládla jsem se. Pomalu jsem se zvedla ze židle, pověsila si tašku na rameno a přitiskla si složku, která byla od mých zpocených rukou už docela vlhká a kluzká, na hrud.

Ředitelka Richmondová také vstala, aby mě doprovodila ke dveřím, přestože to bylo jen pár kroků. Otevřela mi a já jsem pochopila, že už na ni čeká další schůzka – s trenérem plaveckého týmu Hoganem. Znovu jsem se otočila k Richmondové a s údivem zjistila, že mě o několik centimetrů převyšuje, ačkoliv jsem se svými sto jednácti centimetry nepatřila k těm nejmenším.

„Děkuji, že jste si na mě udělala tolik času.“

„Bylo mi potěšením. Ještě se vám ozvu,“ odpověděla Richmondová s úsměvem a na rozloučenou ke mně natáhla ruku. „Přeji vám hezký víkend a v pondělí úspěšný start do nového semestru.“

Tělo se mi stále chvělo rozrušením, když jsem o dvě hodiny později po náročném tréninku v posilovně vstoupila do bytu,

který jsem sdílela s Lucou. Nacházel se v jedné z bohatších čtvrtí města, a proto tady nebylo moc studentů. Byt jsme si mohli dovolit jenom proto, že ho máma Lucovi darovala k osmnáctým narozeninám. Byl to její způsob, jak se podílet na našem životě a podporovat nás poté, co odešla od našeho táty, aby si vybudovala život mimo své rodinné závazky.

„Jasně, chápu,“ slyšela jsem Lucu říkat napjatým hlasem, když jsem vešla do dveří. Seděl na gauči, telefon přitisknutý k uchu. Mezi obočím se mu udělala hluboká vráska a ve tváři měl nešťastný výraz, zatímco si neklidně pohrával se záložkou z korálek, kterou mu vyrobila Sage. „Ne, nestresuj se,“ pokračoval po tom, co mě přivítal kývnutím hlavy.

Luca byl o dva a půl roku starší než já, ale z čistě vizuálního hlediska jsme mohli být klidně dvojčata. Oba jsme měli blond vlasy, v létě o několik odstínů světlejší než v zimě, a oči modrošedé barvy, jakou mívají mraky před bouřkou. Navzdory úzké tváři jsme měli výraznou čelist, i když Lucovy rysy byly samozřejmě o poznání hranatější než moje. Byl bosky a na sobě měl jen kraťasy, protože stěny bytu byly vyhráté horkem posledních letních dnů. Vedle něj stál ventilátor, který bzučel a otáčel se sem a tam.

Zula jsem si sandály, ztěžka usedla do křesla vedle gauče a nechala se také ovívat ventilátorem. Svaly mě pálily z tréninku, ale přesně to jsem potřebovala, abych ze sebe setřásla nervozitu ze setkání s Richmondovou.

Zvědavě jsem si Lucu prohlížela a nijak se netajila tím, že odposlouchávám jeho rozhovor.

„Dobře, žádný problém.“

„...“

„Hmm, promluvíme si později. Čau,“ rozloučil se a ukončil hovor. Vrásky na jeho čele však nezmizely, ba naopak se prohloubily. Bezmyšlenkovitě odhodil telefon na gauč a začal si palcem a ukazováčkem třít kořen nosu.

„Kdo to byl?“ zeptala jsem se a sáhla po sáčku s chipsy, který ležel vedle Lucy. „Sage?“

„Ne, Gavin.“

Brr. Stálo mě veškeré úsilí, abych se při vyslovení toho jména neušklíbla. Stejně jako celé roky předtím i tentokrát jsem toto nutkání zahrála do autu a nasadila nacvičený úsměv. Ještě před pěti lety bych na Gavina reagovala úplně jinak, ale ty časy byly dávno pryč.

„A co chtěl?“ zeptala jsem se s předstíraným zájmem a pokračovala v šarádě z posledních let. Luca totiž vůbec nevěděl, co se tehdy mezi mnou a Gavinem stalo. V jeho světě jsme byli bývalí přátelé, kteří se jeden druhému vzdálili... ale tak jednoduché to nebylo. Samozřejmě jsem mohla Lucovi říct o mně a Gavinovi pravdu, místo abych předstírala, že je všechno tak nějak v pořádku, jenomže Gavin byl jeho nejlepší a jediný kamarád a já jsem je nechtěla rozdělit.

„Domluvili jsme si herní večer, ale on to zrušil.“

Málem bych si byla úlevou nahlas oddechla, ale v poslední chvíli jsem se dokázala ovládnout a místo toho jsem poněkud sarkasticky zabručela – no dobrá, spíš hodně sarkasticky.

„Mrzí mě, že ti kamarád odřekl vaše herní rande,“ škádčila jsem Lucu a strčila si do pusy chipsy.

Luca otevřel pusu a chvíli to vypadalo, že se chystá něco říct. Pak se mu ale vráska na čele vyhladila a on se naklonil, aby si ode mě vzal sáček s chipsy zpátky. „Tak dost. Radši mi řekni, jak to šlo s Richmondovou.“

Oklepala jsem si z prstů zbytky chipsů. „Dost dobře! Než jsem vešla k ní do kanceláře, byla jsem fakt nervózní, ale jakmile jsem byla uvnitř a začala mluvit, uklidnila jsem se. Měla obrovský zájem a vyptávala se na spoustu věcí.“

„A co na to řekla?“

„Pochválila mě a řekla, že MVU by potřebovala víc takových studentů, jako jsem já,“ řekla jsem hrdě. „A taky se jí

moc líbil ten projekt; hodlá ho brzy představit komisi. Její členové pak mohou hlasovat o tom, jestli mi dají nebo nedají peníze na založení SPS.“

„Určitě dají!“

„V to doufám,“ odpověděla jsem a pocítila nervózní chvění v žaludku.

Nevzpomínala jsem si, kdy naposledy jsem po něčem toužila tak moc jako po schválení mého projektu. Nejen proto, že jsem se kvůli němu posledních pár měsíců tak honila, ale i proto, že jsem vřdycky cítila potřebu pomáhat druhým lidem. Na střední jsem dobrovolně doučovala matematiku a fyziku. Také jsem nějakou dobu pomáhala v domově důchodců, kde žila naše babička, dokud nezemřela. A od svých osmnácti jsem každé čtyři měsíce darovala krev. Dělalo mi dobře být tady pro druhé a pomáhalo mi to být jim blíž.

„Je to příliš dobrý nápad na to, aby ho nepodpořili.“

„To říkáš jen proto, že jsi můj brácha.“

„Ne, říkám to proto, že je to tak. SPS by mohl pomoci spoustě studentů. Viděl jsem tvoje portfolio a vyslechl si tvou prezentaci. Není na ní nic, co by nebylo přesvědčivé,“ dodal Luca přísně, čímž mi dal najevo, abych mu neodporovala.

Usmála jsem se. „Díky.“

Lucova podpora a víra ve mě a moje schopnosti pro mě byly vším. Když jsem se mu před půl rokem o svém nápadu poprvé zmínila, byla jsem neuvěřitelně nervózní. Bála jsem se, že se mému plánu vysměje a řekne mi, že je pro mě ten projekt příliš velký a že si toho na sebe беру až moc. Ale stal se pravý opak. Byl z toho nadšený a pak mě celou dobu podporoval. Moje původní obavy se však neobjevily jen tak pro nic za nic. Od malička mě podceňovali. Nevěděla jsem, jestli jsem zrovna toto vyzařovala, nebo jestli to bylo opravdu pouze mým vzhledem a tím, že jsem byla holka. Ostatní nevěřili, že mám na víc, a většinou byli dost překvapení, když jsem jim

řekla, že studuju fyziku. A stejně jako studium i projekt SPS pro mě bude výzvou, kterou ovšem zvládnu.

„Řekla ti Richmondová, kdy se s komisí sejde?“ zeptal se Luca.

„Ne, ještě se mi ozve. Ale říkála, že když všechno klapne, můžeme začít s realizací ještě v tomto semestru. Takže by to snad mělo jít rychle,“ odpověděla jsem a při pomýšlení na to, že by se můj plán mohl stát skutečností už v tomto semestru, mě v žaludku nervózně zašimralo.

„Neboj, bude to skvělé,“ usmál se Luca.

„Nejdřív to musí schválit komise.“

„Schválí,“ řekl, jako by to byla hotová věc.

Jeho sebedůvěra byla skoro nakažlivá, ale já jsem se raději držela při zemi. Protože když si budu dělat příliš velké naděje a příliš si toho domýšlet, bude moje zklamání o to větší, jestli to nevyjde, zvlášť po vši té práci, čase a lásce, které jsem do projektu dosud vložila.

2. kapitola

„Domove, sladký domove,“ zamumlal Luca ze sedadla spolujezdce, když jsem s autem vjela na přeplněné parkoviště MVU. Během prázdnin bylo snadné najít volné místo, protože kampus navštěvoval jen zlomek studentů. Teď tady všichni o poslední volná místa soupeřili. Nalevo od nás se ozýval doslova koncert klaksonů a studenti pobíhali po asfaltu sem a tam.

Zadržela jsem dech, jako by tak bylo snazší soustředit se, abych nikoho nepřejela. V řízení jsem byla suverénní, konců jsem nás s Lucou vozila do kampusu už rok skoro každý den, ale chaos na parkovišti mě pokaždé vykolejí. Možná za to mohlo i nesnesitelné vedro, které moje klimatizace na krátké vzdálenosti z našeho bytu do kampusu nezvládala.

„Támhle!“ zvolala Sage a ukázala mezi předními sedadly na volné parkovací místo.

Spěšně jsem se rozhlédla, abych někoho nesrazila, a pak jsem šlápla na plyn, aby mi na to místo nikdo druhý nevjel. Když jsem zaparkovala, s úlevou jsem si povzdechla. Parkovací místo ale za moc nestálo, protože bylo zrovna mezi stíny dvou stromů, takže slunce pralo přímo do plechové střechy auta.

Když jsem vystoupila, udeřila mě vlna horka. Ačkoliv bylo ještě brzy ráno, Melview se plně zmocnily letní teploty. Teplo měř v autě už ukazoval skoro třicet stupňů. Nebylo to počasí, při kterém měl člověk chuť trávit čas v přednáškových sálech, i když ty byly alespoň klimatizované.

Nasadila jsem si sluneční brýle a naplnil mě pocit uspokojení nad výběrem mého oblečení. Džínové kraťasy doplněné bílými konverskami a růžové tričko s vyhrnutými rukávy a uzlem, který mi zčásti odhaloval tenký proužek kůže na břiše. Přestože léto už dávno dosáhlo svého vrcholu, byla jsem pořád ještě bílá jako prostěradlo.

Luca a Sage si mezitím vytáhli batohy z kufru a čekali na mě. Sage se držela Lucy. Už léta trpěla úzkostnou poruchou, která u ní vyvolávala pocity paniky, zejména v přítomnosti mužů, což byl důsledek zneužívání ze strany jejího nevlastního otce. Dlouho to před námi tajila. Teprve několik měsíců po našem seznámení se svěřila Lucovi a nakonec i mně. Ačkoliv jsem od začátku tušila, že Sage něco trápí a že je nerada mezi lidmi, nikdy jsem ji netlačila k tomu, aby mi o tom řekla, čehož jsem zpětně trochu litovala.

Spěšně jsem popadla svůj vlastní batoh a kardigan, který jsem si přinesla s sebou. Společně jsme se pak vydali k univerzitním budovám.

Rozruch nepanoval jenom na parkovišti, ale po celém kampusu. Jako by sem zrovna dnes dorazili úplně všichni studenti. Obvykle jsme si s Lucou a Sage zkracovali cestu přes trávník, ale dneska to nebylo možné. Všude posedávaly skupinky rozjařených studentů, kteří si nejspíš vyprávěli, co zažili o prázdninách. A z naší zkratky by se tím pádem stala slalomová dráha. Smích a veselé hlasy vytvářely radostnou atmosféru, která se dotýkala i mě. A skoro jsem se díky tomu těšila na první přednášku, kterou jsem ještě ráno proklínala, když mě budík vyhnal z postele.

„Co máte dneska jako první?“

„Moje první přednáška začíná až později, ale s Connorem jsme se chtěli sejít v knihovně a poohlédnout se po nějaké brigádě,“ odpověděla Sage. Navzdory teplu, které mi už stouplo až do tváří, působila Sage pobledle a v očích, které měly

stejnou tmavě hnědou barvu jako její vlasy, se jí zračila panika. Poslední dva semestry digitalizovala společně s Lucou archivy knihovny, ale svou práci dokončili těsně před prázdninami. Takže momentálně na ni v knihovně už žádná práce nečekala. Luca byl naopak přijat jako brigádník na obor Knihovnictví a informační management.

„Connor už v té internetové kavárně nepracuje?“

„Tu před časem zavřeli.“

Přikývla jsem. Nepřekvapilo mě to, protože kdo dneska ještě potřeboval internetové kavárny? Skoro každý vlastnil notebook a všude byly kavárny a hotspoty s bezplatným wifi připojením. „Už víš, co chceš dělat?“

„Něco, kde nebudu moc v kontaktu se zákazníky. Mohla bych třeba doplňovat zboží v regálech supermarketu před otevírací dobou nebo po ní nebo pracovat v nějaké telefonní ústředně. Taky bych mohla prodávat kancelářské potřeby nebo lákat lidi na předplatné.“

„Tebou bych se rozhodně nalákat nechal,“ prohlásil Luca a pohledem ji přešel od hlavy k patě, i když nebyla nijak vyzývavě oblečená. Nedělalo jí dobře být středem pozornosti, a proto ráda volila nenápadné oblečení. Dnes na sobě měla obyčejné tyrkysové tričko a džíny, v nichž se musela doslova vařit, ale zcela očividně jí to bylo milejší než pozornost mužského pohlaví.

Sage se zasmála. „Přes telefon bys mě ale neviděl.“

„Ale slyšel bych tvůj sexy hlas.“

Sage Lucu jemně dloubla do ramene, ale ruměnec na jejích tvářích jasně ukazoval, co si o jeho slovech skutečně myslí. Ti dva byli roztomilý pár a někdy pro mě bylo těžké jim nezávidět. Ne přímo jim dvěma, ale tomu, co mezi nimi bylo. Každý den, už víc než půl roku, jsem viděla, jak jsou oba po boku toho druhého šťastní a jak moc se vzájemně doplňují. Bylo těžké nepřát si totéž pro sebe.

„A kam teď musíš ty?“ zeptala jsem se Lucy, abych rozptýlila své myšlenky.

„Taky do knihovny. Chci pozdravit Chestera a poděkovat mu za skvělá doporučení knih,“ odpověděl Luca nenuceně. Měla jsem však pocit, že pana Strasseho využívá jen jako záminku, aby mohl doprovodit Sage a počkat s ní, než dorazí Connor. „A ty?“

„Já mám za chvíli Fyziku 3 s profesorem Sinclairem.“

Luca vykulil oči, jako by mě považoval za toho největšího exota, jakého kdy potkal. Jeho neverbální poznámku jsem ignorovala. Sám byl totiž největší knižní exot, jakého jsem znala, a sám by si měl poklepat na čelo.

„Nazdar, Luco!“

Při zvuku důvěrně známého hlasu, který se mi za ta léta odcizil, jsem sebou trhla. Nedokázala jsem tento reflex vypnout. Instinktivně jsem po něm pátrala pohledem – po Gavinovi.

Mířil rovnou k nám. Tvář měl napůl skrytou ve stínu kšiltovky, ale já bych ho poznala kdykoliv a kdekoliv. A to nejenom kvůli jeho nezaměnitelnému, naprosto neexistujícímu stylu oblékání. Měl na sobě červené tričko jasné barvy s popraskaným komiksovým potiskem, jako by za sebou mělo už nespočet praní, a kraťasy tak zářivě a jedovatě zelené, až mě z nich přecházely oči, a to i přes moje sluneční brýle. Zpod baseballové čepice mu vykukovaly prameny černých vlasů.

Přinutila jsem se usmát. Nezáleželo na tom, jak mizerný jsem měla den nebo jak špatně naladěni byli zákazníci v bistro, kde jsem pracovala, vždycky jsem se aspoň zpola upřímně usmát dokázala. Jen u Gavina toto nefungovalo, přestože usmívat se na něj pro mě bývala vždycky ta nejpřirozenější věc na světě. Ale teď mi tíha naší minulosti tlačila koutky úst dolů a já se musela ze všech sil přemáhat.

„Ahoj,“ pozdravila jsem Gavina, když se zastavil vedle mě.

Jeho rty, orámované tmavým třídním plnovousem, se usmály, jeho úsměv mě však už dávno nehřál a nevzbuzoval ve mně důvěru tak jako dřív. „Ahoj, jak se máš?“

„Dobře,“ odpověděla jsem úsečně, protože jsem věděla, že ho moje odpověď ve skutečnosti vůbec nezajímá – už ne. Šlo jen o prázdné zdvořilostní fráze, které jsme si vyměňovali pokaždé, když jsme se potkali. Přitom to byly pořád ty stejné rozhovory. Řekla jsem mu, že jsem v pohodě, bez ohledu na to, jak se doopravdy cítím, a pak jsem se zeptala: „A ty?“

„Tak,“ odpověděl Gavin jako vždycky.

Přikývla jsem a – jak se patří – zamumlala „fajn“. Text, který jsem znala nazpaměť. Zvenčí jsme s Gavinem tvořili dokonalý obraz lidí, které kdysi spojovalo přátelství a z nichž se stali známí, i když jsem vlastně ani netušila, jak se to stalo. Tehdy v Brinsonu jsme s Gavinem a Lucou byli nerozlučná trojka. Jako tři mušketýři, Jonas Brothers nebo členové kapely Green Day – nerozluční, dokud jsme se přece jenom nerozloučili.

Gavin se podíval na Lucu, který objal svou potetovanou paží Sage kolem ramen a přitáhl si ji k sobě. Bylo to nenucené, možná trochu majetnické gesto, ale každý, kdo je oba znal, věděl, že se snaží chránit Sage před spoustou lidí, kteří kolem nás procházeli. „U vás taky všechno v pohodě?“

„Nemůžu si stěžovat,“ odpověděl Luca a usmál se na Sage, která jen mlčky přikývla. Pohledem neklidně tékala zleva doprava na všechny, kteří procházeli kolem nás a kterým očividně nevadilo, že jsme se zastavili uprostřed cesty. „Neuraz se, kámo, ale vypadáš, jako bys nutně potřeboval kávu.“

„Tss, to je tvůj způsob, jak mi dát najevo, že vypadám hrozně?“ odfrkl si Gavin.

„Jo, tak nějak.“

Luca se nemýlil. Gavinovu tvář sice z části zakrývala kšiltovka, ale pod jeho očima se rýsovaly výrazné kruhy, tmavé

a hluboké, jako by neproflámoval jen jednu noc, ale hned několik týdnů. Což nebylo nijak nemyslitelné, protože Gavin trpěl už od dětství poruchou spánku. Asi bych nedokázala spočítat všechny ty noci, kdy mi tajně volal nebo psal, abych ho rozptýlila od únavy. Od myšlenek. Strachu. Starostí, které měl. A krutých obrazů v jeho hlavě.

„Tak to bych si měl jedno dát, než to vypukne,“ řekl Gavin a upravil si popruh batohu. Byl to ten samý starý batoh, jaký nosil už na střední škole. Děravý a plný záplat, které měly zakrýt, jak opotřebovaný ve skutečnosti je. „Půjдете se mnou?“

„Sage a já musíme jít do knihovny.“

Gavin se na mě podíval.

Co se mu asi honilo hlavou, když se na mě tak díval? Myslel snad na minulost? Na naše přátelství a na den, kdy ho ukončil? Nebo s ním skončil už mnohem dřív? Při představě, že se na mě dokáže dívat, aniž by cítil jakoukoliv touhu, výčitky či bolest, mě píchlo u srdce. To všechno jsem totiž cítila já, a ještě mnohem, mnohem víc. Sice jsem se za ty roky naučila své pocity ovládat, ale pořád tam byly, číhaly ve stínech mojí mysli, mojí duše, a ukázaly se často, zrovna když jsem to nejméně čekala.

Zavrtěla jsem hlavou. „Promiň, mám schůzku s Aaronem.“

„Aha,“ zamumlal Gavin. „Pozdravuj ho ode mě.“

„Budu,“ usmála jsem se.

Rozloučili jsme se a každý si šel po svém. A jako vždycky po setkání s Gavinem jsem cítila úlevu a zároveň mi ztěžklo srdce. Jedna část mého já byla ráda, že jsem přečkala další setkání, zatímco druhá část byla naštvaná za to, že to vůbec muselo být tak těžké. Nečekala jsem, že něco takového přijde, protože jsem Gavina milovala a domnívala se, že naše přátelství bylo napořád. Navždycky. Ale naše navždycky skončilo příliš brzy a to byla výhradně Gavinova chyba.

Ne moje.

Ani naše společná.

Jenom jeho.

Před pěti lety, o letních prázdninách, pár dní před jeho narozeninami (už jsem mu koupila dárek), ze dne na den ukončil naše přátelství. Tři týdny jsme se neviděli, protože jsem odjela navštívit mámu. Zrovna jsem si vybalovala kufr, když se Gavin objevil v mém pokoji. Rozjařeně jsem se mu vrhla kolem krku, abych ho pozdravila, ale jeho reakce byla vlažná. V tu chvíli jsem pochopila, že něco nesdílí. A potom naše přátelství bez vysvětlení ukončil a řekl mi, že už se mnou nechce mít nikdy nic společného. Zlomil mi tehdy srdce, protože byl mou první – a zatím jedinou – láskou.

Následující měsíce mi bylo hrozně. Nevěděla jsem, jak s ním mluvit a vůbec jak se k němu chovat. A stačil pohled na něj, nebo když někdo zmínil jeho jméno, a rozbrečela jsem se. Ale po několika dlouhých, těžkých měsících se Gavin kvůli studiu konečně odstěhoval z Brinsonu, a mně se ulevilo – dokud jsem také nepřijela do Melview a nemusela se s ním znovu potkávat. První dva nebo tři týdny jsem se všemožně snažila se Gavinovi vyhýbat. Nebylo to snadné, ale časem jsem si na jeho přítomnost zase zvykla. Zas a znova jsem vnímala dozvuky našeho přátelství i bolesti, kterou mi svým odchodem způsobil, ale časem obojí tak nějak otupělo. Nebo jsem se možná jen naučila s tou bolestí žít.

Zhluboka jsem se nadechla a přiměla se odsunout stranou všechny myšlenky na Gavina a naši společnou minulost, protože jsem cítila, že nemám daleko k tomu, abych se zase rozbrečela. Jako by těch slz kvůli němu nebylo už dost. Nejraději bych tuto vzpomínku ze své mysli vypudila už navždy, ale stala se mou součástí. Jako jizva, která mi zůstala na koleni po pádu na kolečkových bruslích, když mi bylo devět let. Ale na rozdíl od jizvy, která byla sice viditelná, ale zahojená, vzpomínka na nás dva stále bolela.

Když jsem se před rokem přistěhovala do Melview, v hloubi duše jsem doufala, že se to mezi mnou a Gavinem spraví – koneckonců jsem byla o něco starší a dospělejší. Jenže se tak nestalo a s každým dnem, kdy se Gavin nepokusil se mnou sblížit, jsme se od sebe vzdalovali víc a víc.

Ale teď už dost takových úvah. Byl krásný slunečný den. Začal nový semestr plný možností. A za chvíli zase uvidím Aarona!

Cílevědomě jsem kráčela směrem k přírodovědecké fakultě. Administrativní budova a knihovna tvořily jádro MVU, která kdysi bývala soukromou školou. Teprve v padesátých letech minulého století byla kdysi elitní internátní škola přeměněna na vysokou školu, jež se od té doby neustále rozrůstala. Z tohoto důvodu se kampus proměnil do své dnešní podoby – fascinující směsice architektury. Výuka humanitních a společenských věd probíhala ve východní části v budovách s cihlovými zdmi a vysokými sloupovými okny, které připomínaly staré vysoké školy Ivy League. Naproti tomu přírodní vědy se vyučovaly v západní části v moderních nových budovách. Fasáda mojí fakulty byla prosklená a sluneční paprsky se oslnivě lámaly v jejích čelních oknech.

Zastínila jsem si rukou oči, abych v záři slunce, která mě oslepovala i přes sluneční brýle, lépe viděla na travnatou plochu před budovou. Aarona jsem zahlédla ve stínu stromu a ovládla své nutkání se usmívat, když jsem se k němu blížila. Když mě spatřil, jeho tvář taky zvažněla.

„Martínez!“ pozdravila jsem ho suše.

„Gibsonová,“ pokývl na mě Aaron.

Zůstala jsem před ním stát. Aaronovy hnědé kudrlinky mi připomínaly hnízdo. Navzdory horkému počasí byl oblečený celý v černém, ovšem v elegantní černé, ne ve stylu emo-rock-metalu. Měl na sobě tmavou košili, k tomu vhodné,

nerozedřené džíny a kotníkové boty, v nichž by mu mělo být v takovém počasí horko, přesto jsem si na jeho čele nevšimla ani kapičky potu. Chvíli jsme na sebe, naoko vyzývavě, hleděli. Pak se ale Aaronovi začaly cukat koutky úst a krátce nato přerušil jeho zatvřelý výraz úsměv. Vyhrála jsem!

Když pak rozpráhl ruce, přistoupila jsem k němu a dovolila mu, aby mě pevně objal. Aaron strávil léto u své rodiny v Mexiku. Jednou nebo dvakrát jsme si psali přes FaceTime, ale na víc nezbyl čas. Měl spoustu příbuzných a vždycky se našel nějaký bratranec z třetího nebo čtvrtého kolene, který se dožadoval jeho pozornosti.

„Chyběl jsi mi,“ zamumlala jsem.

„Ty mně taky,“ odpověděl a pustil mě. Seznámili jsme se na začátku studia na jedné z prvních přednášek. Přestože se pro studium fyziky rozhodovalo stále víc a víc dívek, převažovalo v mém studijním programu mužské osazenstvo a Aaron byl jedním z mála kluků, kteří se ke mně chovali s respektem. Nikdy se nepokusil se mnou flirtovat ani mě sbalit. Mezitím jsem pochopila, proč tomu tak asi je...

„Mělas přece jenom jet do Mexika se mnou.“

„Nechtěla jsem se vnucovat,“ odpověděla jsem, „a kromě toho jsem musela pracovat na svém projektu. To bych v Mexiku těžko zvládala, aspoň ne v takové míře, a pak by prezentace v pátek u Richmonďové dopadla úplně jinak.“

„Nemůžeš říct, že se mi vnucuješ, když tě o to požádám.“

„Ale i tak. Byla to vaše rodinná záležitost. Radši mi řekni, jaké to bylo. Chci vědět úplně všechno!“

Aaron se zasmál. „Myslím, že na to před přednáškou nemáme dost času.“

„Dobře, jaký byl tvůj nejlepší a nejhezčí zážitek?“

Položil mi paži kolem ramen a vydali jsme se do budovy. „Absolutním vrcholem byla návštěva jednoho cenote. To je takový otvor do podzemní jeskyně. Vypadá to skvěle. Určitě

jsi to už viděla na instagramu nebo pinterestu. Potápěli jsme se tam a máma s jejím přítelem se tam zasnoubili.“

„Panebože. Opravdu?“

„Jo.“

„A věděl o tom?“

Aaron přikývl. „David mi ten prsten ukázal dva dny předtím a staromódně se mě zeptal, jestli s tím souhlasím. Jako kdybych někdy nesouhlasil s něčím, o čem vím, že udělá mámě radost.“

„Máš fotky?“

„Jasně!“ řekl Aaron nadšeně a vytáhl telefon. Svou galerii měl plnou vzpomínek z Mexika. Dojel dolů až k fotkám se zasnubami. V pozadí byla vidět jeskyně s průzračnou tyrkysovou vodou, v níž se odrážel sluneční svit. Z otvoru ve stropě visely jako zelený vodopád šlahouny a liány. Uprostřed fotografie však byli dva lidé v neoprenových oblecích. Oběma bylo tak kolem padesáti. Muž klečel s krabičkou před ženou s vlnitými hnědými vlasy, tolik podobnými těm Aaronovým. Ve tváři jeho matky se zračila směsice dojetí a radosti. Aaron mi ukázal další fotografie, které vyprávěly příběh, jenž mě hřál u srdce.

Když jsme vstoupili do budovy, kde nás čekala první přednáška, telefon schoval. Ovanul nás studený vzduch a přinesl s sebou ochlazení, po kterém jsem doslova toužila. Zachvěla jsem se a přehodila přes sebe kardigan. V chodbách visely na stěnách portréty významných vědců z nejruznějších oborů.

„A víte už, kdy bude svatba?“

„Ne, ale nejspíš ještě letos.“

„Letos?!“

„Jo, nechtějí to oddalovat a přejí si mít oslavu v menším stylu. Prostě něco jednoduššího. Jenom pár přátel a nejbližší rodinu. Je to sice trochu proti tradici a babička z toho není nijak nadšená, ale máma to tak chce.“

„V tom případě by to tak měla udělat. Vždyť je to její svatba.“

„To jsem jí taky řekl.“

Vešli jsme do sálu, kde se měla konat přednáška profesora Sinclaira. Uvnitř už bylo docela plno. Zahlédla jsem několik známých tváří z předchozích semestrů, ale i několik nových.

S Aaronem jsme si našli místo uprostřed, abychom dobře viděli na promítací plátno. Sundala jsem si batoh a posadila se, z tašky vytáhla notebook a telefon a otevřela aplikaci hlasových poznámek. Nejlíp se mi učilo, když jsem věci slyšela a když mi je někdo vysvětlil, a proto jsem si v minulém semestru začala přednášky nahrávat, abych si je mohla později znovu poslechnout.

„Už víš něco od Richmondové?“ zeptal se Aaron.

V pátek jsem jemu i ostatním ve skupině po rozhovoru s Lucou podrobně napsala o tom, jak moje schůzka dopadla. Od té doby jsem čekala na odpověď. Během víkendu jsem si nejmíň padesátkrát aktualizovala schránku v naději, že v ní najdu zprávu od Richmondové, i když jsem věděla, že je na to příliš brzy, ovšem, jak víme, naděje umírá poslední.

„Ne, ještě ne,“ zavrtěla jsem hlavou.

„Hm, škoda.“

„Jo. Doufám, že se brzy ozve.“

„Určitě se ozve,“ řekl Aaron. Zapnul notebook a otevřel skriptu k přednášce, která si už předem vzorně stáhl. Byl jedním z nejsvědomitějších studentů, které jsem znala, a ne být jeho, nejspíš bych v minulém semestru rupla u jedné ze zkoušek. Už ani nevím, kolik bezesných nocí a kolik hodin strávených s ním v knihovně stejně jako nepřekonatelných poznámek mi na poslední chvíli pomohlo se z té bryndy vylízat.

Nikdy v životě jsem neměla z docela průměrné trojky takovou radost. A slíbila jsem si, že už to nikdy nenechám zajít tak daleko. Vždycky jsem měla výborné studijní výsledky a nechtěla jsem si ani představit, jaké by to bylo, kdybych

musela mámě říct, že jsem propadla z jednoho z předmětů. Ale už je to pryč. Teď tady byl nový semestr. A s ním, snad, nové štěstí.

Atmosféra v sále se náhle změnila. Vzrušené rozhovory kolem postupně utichaly, až bylo slyšet jen praskání a šustění. Všechna pozornost nyní patřila muži, který právě vstoupil do sálu. Profesor Sinclair. Ve svém hnědém tvídovém saku, brýlích s tlustými skly a se starou aktovkou vypadal jako skutečná karikatura profesora fyziky, ale vyzařoval takovou autoritu, že si nikdo nedovolil dělat si z něj legraci. S hlasitým bouchnutím, jako by přinesl půl knihovny, odložil svou tašku. Než se k nám otočil, v klidu si vybalil vše, co potřeboval k přednášce.

„Vítejte na Fyzice 3.“

„To je pro dnešek vše,“ ukončil profesor Sinclair svou přednášku. Sotva to dořekl, rozhostil se v přednáškovém sále neklid, ovšem Sinclair se nenechal vyvést z míry a prostě pokračoval dál. „Uvidíme se znovu ve středu ve stejnou dobu. Užijte si pěkné počasí a nezapomeňte si přečíst článek, který vám dnes v poledne rozešle můj asistent. Týká se tématu příští lekce. Na otázky k němu nebudu odpovídat!“

Než jsem zaklapla notebook a sbalila si věci, poznamenala jsem si, že si mám přečíst článek. Mezitím se první studenti už hrnuli ze sálu, jako by už teď měli všeho plné zuby. Trochu se mi ze všech dnešních informací točila hlava, protože Sinclair se nijak nerozpakoval a pokračoval přesně tam, kde v minulém semestru skončil. Už teď mi bylo jasné, že Fyzika 3 nebude o nic méně náročná než Fyzika 2, i dnešní přednáška byla výzva.

Přehodila jsem si batoh přes rameno. „Zajdeme do menzy?“

„Zrovna jsem se chtěl zeptat na to samé,“ usmál se Aaron.

Napadlo mě, že napíšu i Sage a Lucovi, ale nejspíš se rozhodli strávit přestávku mimo kampus, aby Sage měla trochu

klidu. Vyšli jsme z posluchárny a spolu s ostatními studenty se vydali směrem k jídelně. Většinu z nich zřejmě napadlo strávit své dnešní přestávky právě tady. Fronta u výdeje jídla byla tak dlouhá, že se táhla až ven z budovy. Někdo pomoci táců zaklínil křídla dveří, aby zůstala otevřená. A někteří posedávali s talíři na trávníku před jídelnou.

S Aaronem jsme se postavili do fronty.

„Doufám, že na nás ještě něco zbyde, až přijdeme na řadu,“ řekl a natahoval krk.

„Taky doufám.“

Ráno jsem vstala až s posledním možným pípáním budíku a potom, co jsem se osprchovala a nalíčila, jsem už neměla čas se nasnídat. Kručelo mi v břiše a dneska mě čekal dlouhý den. Sice jsme měli jenom jednu přednášku, ale po ní čtyři hodiny v laboratoři experimentální fyziky, na které jsem se těšila. Dosud byly všechny moje kurzy teoretické a týkaly se hlavně základů fyziky. A já jsem se už nemohla dočkat, až se seznámím s experimentální částí fyziky. I když jsem sama sebe ve fyzice viděla spíš jako teoretika, možná mě experimentální fyzika dokáže přesvědčit o opaku. Zvláště když mi zbývalo ještě dost času na to, abych se rozhodla pro nějakou specializaci. Ale to může klidně počkat, až budu mít hotové bakalářské studium; znala jsem dokonce několik lidí, kteří si svou specializaci vybrali až během doktorské práce.

S Aaronem jsme si čas ve frontě krátili tím, že mi vyprávěl o Mexiku a svém rozsáhlém chaotickém příbuzenstvu. Jeho máma emigrovala do USA kvůli jeho biologickému otci ještě před Aaronovým narozením, ale sotva se narodil, jeho táta je oba opustil. Aaronova babička – máma jeho mámy – se pak taky přestěhovala do Melview, aby pomohla své dceři, která měla několik zaměstnání, aby uživila rodinu.

S Aaronovou mámou jsem se ještě nesetkala, ale slyšela jsem o ní spoustu báječných historek. Zdálo se, že je přesně

taková, jaká moje máma rozhodně nebyla – vřelá, laskavá, milující a starostlivá. Ale na druhé straně jsem si nemohla stěžovat, protože toto všechno jsem měla v tátovi a jeho nové ženě Joan, od níž se Luca dokonce nechal adoptovat.

Aaron mi zrovna vyprávěl o tom, jak s bratranci podnikli souboj s vodními pistolemi a zasáhli při tom šedesátiletou tetu, když jsme se konečně dostali k pultu s jídlem. Studenti před námi mezitím bufet pěkně vyrabovali a moc tam toho už nezbylo. Aaron si vybral salát se světlou zálivkou a já jsem vyzkoušela náky s tortellini.

Jak se dalo čekat, všechna místa byla obsazená, a tak jsme s obědem vyšli ven, i když vlastně bylo zakázané opouštět menzu s talíři a příbory. Dneska to však zřejmě nikomu nevadilo. Našli jsme si místo ve stínu pod stromem, abychom si mohli užít několik chvil na vzduchu, než strávíme několik dalších hodin v laboratoři.

Strčila jsem si do pusy sousto a pohledem brouzdala po okolí, když jsem zahlédla Gavina. Pod stromem, jenom pár metrů od davu studentů, nervózně přecházel s telefonem u ucha sem a tam.

Byl příliš daleko, než abych slyšela, co říká, ale nebylo pochyb o tom, že ho telefonát rozčílil. Tvář měl zkřivenou. Prsty si rozrušeně třel čelo, oči i čelist, jako by se ze všech sil snažil setřít emoce, které v něm telefonát vyvolával. Jeho postoj byl napjatý.

Uvažovala jsem, s kým telefonuje, když Aaron vedle mě najednou něco nesrozumitelně zamumlal, a já jsem si myslela, že tím reaguje na to, jak upřeně zírám na Gavina. Ale když jsem k němu otočila hlavu, uvědomila jsem si, že se nedívá na mě, ale na někoho za mnou. Otočila jsem se a zahlédla Connora – který tam nebyl sám. Byl s ním nějaký kluk s hodně světlou pletí a světle hnědými vlasy, kterého jsem neznala. Bylo dost očividné, že jejich vztah není jen přátelský. Stáli

těsně vedle sebe. Connor ho objímal kolem ramen a zdálo se, že se každou chvílí políbí.

„Kdo je to?“

„Pff, Derek,“ odpověděl Aaron lehce uštěpačně. Seškrabal si na talíři poslední zbytky salátu, nejspíš aby zněl jakože lhostejně, ale přede mnou nic předstírat nemusel. „Chodí spolu už pár týdnů.“

Udiveně jsem povytáhla obočí. O tom jsem slyšela poprvé. Connor se s tímto ve skupině nikdy nechlubil, nebo mi to uniklo, což se občas stane, když se konverzace na chatu hodně rozproudí. „Kde se seznámili?“

„V jednom klubu, kam se mě Connor taky několikrát snažil vzít.“

„V MYdeer?“

„Jo, přesně!“

Nikdy předtím jsem tam nebyla, už jenom proto, že mi ještě nebylo jednadvacet, a navíc to místo nebylo úplně moje parketa. Jednalo se o queer klub, který se mezi studenty těšil velké oblibě. Samolepky s logem MYdeer – jeleními parohy v barvách duhy – byly nalepené všude po kampusu, na záchodech, sloupech veřejného osvětlení nebo na spodní straně tácu v menze.

„A jaký je ten Derek?“

„Trochu otravný,“ pokrčil Aaron rameny.

„Co přesně myslíš tím otravný?“

„Nevím. Prostě trochu otravný.“

Užuž jsem se chystala na to něco říct, ale nechala jsem to být. Aarona určitě neštval Derek, ale to, že chodí s Connorem. Aaron však měl problém přiznat si, co vlastně chce. Poté, co se vloni na silvestra s Connorem líbal, i když jen ze randy, jsem doufala, že se konečně projeví, ale prošvihl svou šanci a Connor šel prostě dál. Což mě kvůli Aaronovi mrzelo, ale na druhou stranu to možná byl impuls, který potřeboval, aby se konečně vyrovnal se svými city.

Pohledem jsem sklouzla zpátky k Derekovi s Connorem, kteří se zrovna pevně objímali, a uvědomila jsem si, že jim trochu závidím. Také jsem si přála mít někoho, koho bych mohla obejmout. Ve svých devatenácti letech jsem byla snad jediná v okolí, kdo nikdy neměl vztah, a chtěla jsem to konečně také zažít. Ale rande, která jsem dosud měla, se dala spočítat na prstech jedné ruky. Ne proto, že bych neměla dostatek příležitostí nebo nabídek, ale většina kluků mě prostě v tomto ohledu nezajímala. Někdy jsem pocítila něco jako krátké vzplanutí, náznak citu připomínajícího přitažlivost. Jenže jediný muž – spíš kluk –, k němuž jsem kdy něco podobného cítila a milovala ho vším, co mi mé čtrnáctileté srdce dovolilo, byl Gavin. A ten se ke mně otočil zády dřív, než jsem se mu ze svých citů stihla vyznat. Od té doby jsem nepotkala nikoho, kdo by se mu vyrovnal.

„Už jsi hotová?“ zeptal se Aaron najednou a ukázal na můj prázdný talíř. Téma Connora a Dereka tím bylo ukončené.

Napadlo mě, že bych se ho přece jen na pár věcí zeptala, ale nakonec jsem to neudělala. Dřív nebo později se Aaron bude muset ke svým citům postavit čelem, ale ne dnes.

Přikývla jsem. „Jo. Půjdeme?“

Místo odpovědi Aaron vyskočil na nohy a natáhl ke mně ruku, aby mi pomohl vstát. Přehodila jsem si batoh přes rameno a oklepala si ze zadku trávu a hlínu. Automaticky jsem se znovu podívala na místo, kde jsem předtím spatřila Gavina, ale ten už byl pryč. Místo něj teď pod stromem seděly dvě studentky. Pátravě jsem se rozhlédla kolem, ale nikde jsem ho už nenašla.

3. kapitola

První týden semestru skončil stejně rychle, jako začal. Možná to bylo tím, že už jsem systém naší školy důvěrně znala a neprožívala nejistotu a rozrušení jako v předchozích semestrech. S většinou přednášejících jsem se setkala v jiných kurzech a věděla jsem, co od nich mohu očekávat. Navíc jsem absolvovala téměř všechny přednášky společně s Aaronem, a i když zrovna chyběl, měla jsem kolem sebe většinou známé tváře.

Každým dnem jsem očekávala e-mail od ředitelky Richmondové, ale dosud žádný nepřišel. Asi bych měla být trpělivější, koneckonců od našeho setkání uběhl teprve týden a ona měla na začátku semestru určitě spoustu jiných, neodkladných úkolů a povinností. Přesto jsem aktualizovala schránku pokaždé, když jsem vzala telefon do ruky.

„Jak dlouho ještě potřebuješ?“ zabručel Luca za dveřmi koupelny a vytrhl mě tak ze zamyšlení. Zabouchal na dveře, což se mísilo s rytmem hudby, kterou jsem si pustila na telefonu.

„Za chvíli budu hotová!“

„Dělej!“

Lucovo naléhání mě nutilo zůstat ve sprše o něco déle, přesto jsem si neochotně pospíšila. Z levé nohy jsem smyla zbytky pěny na holení a rychle se pustila do pravé, zatímco jsem si ve vlasech nechala působit kondicionér. Když jsem měla i druhou nohu hladkou, pustila jsem se do holení intimních

partii, které – jako obvykle – ani dnes večer nikdo neuvidí, ale cítila jsem se tak prostě mnohem pohodlněji.

„April!“ zabručel Luca podrážděně.

„Jo, hned to bude!“ řekla jsem a zavěsila holicí strojek zpátky do držáku připevněného na kachličkách, smyla si z vlasů kondicionér a zabalila se do ručníku. Ještě jsem si z poličky rychle vzala fén.

Sotva jsem odemkla dveře, vtlačil se Luca dovnitř. Měl na sobě slušivé černé džíny a tmavou košili, která zdůrazňovala jeho vypracované tělo. Na rozdíl ode mě nechodil do posilovny, zato rád běhal a v létě chodil ven na workoutové hřiště dělat shyby a tak podobně. Proto v zimě obvykle neměl takovou kondici, protože jakmile se ochladilo, tak by ho z bytu nikdo nedostal ani deseti páry koní.

„Šmarja, cos tam tak dlouho dělala?“ zeptal se Luca našťvaně.

„Holila jsem se.“

„A to máš tak obrovské chlupy, že ti to tak trvalo?“

„Haha, fakt vtipné.“

„Jo, a teď vystřel,“ netrpělivě se rozmáchl rukou. Nedočvilnost Lucu děsně vytáčela. Potřeboval ve svém životě řád a strukturu. „Sage už čeká. Máme lístky do autokina!“

Zakoulela jsem očima, protože mi o tom řekl už před několika dny. A když jsem se ho zeptala, jestli můžu jít s nimi, dal mi najevo, že chce být se Sage sám. Trochu mě jeho odmítnutí zbolelo, i když jsem mu to nemohla mít za zlé, vždyť se Sage chodil. Nicméně ona byla také moje kamarádka a poznala jsem ji jako první. Bylo to ode mě možná trochu dětinské, ale občas jsem měla pocit, že mi ji Luca vzal. Čas jsme spolu trávily už jen zřídkakdy. Kvůli panické poruše, kterou Sage trpěla, jsme často zůstávaly doma a s námi vždycky i Luca. A když jsme se přece jen odvážily opustit byt, Sage často pozvala i jeho. Věděla jsem, že to dělá proto, že ho miluje a cítí